

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Jana Passera a JUDr. Petra Příhody v právní věci žalobce: H. N., zastoupeného JUDr. Josefem Vávrou, advokátem v Doníně 170, 463 34 Hrádek nad Nisou, proti žalovanému Ministerstvu vnitra, U Obecního domu 3, 112 20 Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 14. 12. 2001, čj. VS-462/RK/3-2001,

takto:

I. **Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 1. 8. 2001, čj. VS-3650/53/2-2000, a rozhodnutí ministra vnitra ze dne 14. 12. 2001, čj. VS-462/RK/3-2001, se zrušují pro nezákonnost a pro vady řízení.**

II. **Věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**

III. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 4725 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho advokáta.**

Odůvodnění:

Žalobce požádal dne 29. 8. 2000 u bývalého Okresního úřadu v Liberci o udělení státního občanství České republiky. Žalovaný (Ministerstvo vnitra), který o žádosti rozhodoval, přerušil podle § 29 spr. ř. dne 14. 2. 2001 řízení na dobu 18 měsíců s tím, že žadatel nepozbyl dosavadní státní občanství (Státu Palestina); v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že pokud žadatel v době, na kterou je řízení přerušeno, předloží doklad o tom, že dosavadního státního občanství pozbyl, bude žádosti vyhověno *„za předpokladu, že během této doby nenastanou takové nové skutečnosti, které by kladnému vyřízení žádosti bránily.“* V závěru pak dále, že *„toto rozhodnutí slouží jako příslib udělení státního občanství České republiky.“*.

O žádosti samé žalovaný rozhodl 1. 8. 2001 pod čj. VS-3650/53/2-2000 tak, že jí nevyhověl. Ministr vnitra pak rozklad žalobcem podaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí I. stupně potvrdil.

Žalobce se u Vrchního soudu v Praze domáhal včasnou žalobou zrušení tohoto rozhodnutí (věc nebyla do 31. 12. 2002 u vrchního soudu skončena; proto ji převzal podle § 130 a 132 soudního řádu správního k dokončení řízení Nejvyšší správní soud).

Žalobce se v žalobě především dovolal toho, že mu při přerušení řízení byl udělen závazný příslib udělení státního občanství, jestliže předloží doklad o tom, že se vyvázal ze svého dosavadního státního občanství. Žalobce poté předložil doklad jemu vystavený 2. 4. 2001 generálním konzulátem Státu Palestina v Dubaji; v dokumentu je uvedeno, že žalobce jako palestinský občan je nositelem cestovního syrského dokumentu vystavovaného pro palestinské uprchlíky (pod č. X v Abu Dhabi dne 17. 12. 2000). Je ženatý s českou státní občankou a s ní má syna. Palestinské zákony dovolují, aby žalobce mohl nabýt české státní občanství, avšak s tím, že zůstane i nadále občanem palestinským. Dále žalobce uvedl, že (po zamítnutí žádosti v I. stupni řízení a před podáním rozkladu) navštívil i Velvyslanectví Státu Palestina v Praze, kde mu bylo 21. 8. 2001 vystaveno potvrzení o tom, že je palestinského původu, ale vzhledem k právní úpravě palestinského státního občanství nenabyl státní příslušnosti současného Státu Palestina, a nebyl mu vydán žádný palestinský občanský průkaz ani cestovní pas.

Přesto – uvádí žalobce dále – jeho rozklad ministr vnitra zamítl, ale z nového důvodu, totiž proto, že se žalobce na území ČR převážně nezdržuje, ač zde má povolen trvalý pobyt a nesplňuje tedy (jinou) podmínku udělení státního občanství.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě (kterou navrhl zamítnout) argumentoval tím, že řízení o žádosti bylo původně přerušeno a žalobci byla stanovena lhůta pro předložení dokladu o pozbytí palestinského státního občanství. Za tohoto předpokladu mu byl udělen příslib udělení státního občanství ČR, nedojde-li ke změně skutečností rozhodných pro udělení státního občanství ČR. Žalobce takový doklad nepředložil, dodal jen potvrzení Generálního konzulátu Státu Palestina ve Spojených arabských emirátech (s obsahem uvedeným shora). Následně bylo zjištěno, že žalobce, který má sice povolen v ČR trvalý pobyt po dobu více než pět let, se po tuto dobu v ČR převážně nezdržuje. Nesplnil tak nejen podmínku pozbytí dosavadního státního občanství [§ 7 odst. 1 písm. b) zákona ČNR č. 40/1993 Sb.], ale nesplňuje ani podmínku podle písmene a) téhož ustanovení. Proto byla jeho žádost zamítnuta, a rovněž rozkladu nemohl z tohoto důvodu ministr vnitra vyhovět. Žalovaný připomenul, že v době vydání příslibu nebylo známo, že žalobce nesplňuje podmínku podle písmene a); to bylo zjištěno v řízení samém a není proto důvodná žalobní námitka, že by skutkový stav nebyl řádně zjištěn.

Ze spisů, které žalovaný soudu předložil, uváděné skutečnosti zčásti vysvítají. Dodat je třeba, že v rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce uvedl, že poté, kdy obdržel rozhodnutí I. instance, navštívil v Praze velvyslanectví Státu Palestina; tam mu bylo vydáno potvrzení o tom, že je palestinského původu, ale s ohledem na právní předpisy o palestinském občanství státní příslušnosti Státu Palestina vůbec nenabyl, a nebyl mu ani vydán žádný palestinský občanský průkaz ani cestovní pas. Toto potvrzení ze dne 21. 8. 2001 (podepsané palestinským chargé

d'affaires) přiložil k rozkladu. Dále ze spisů plyne, že žalobce studoval v letech 1990 – 1995 v České republice, promoval jako strojní inženýr v roce 1995, a od tohoto roku je také ženatý s českou státní občankou; mají dvě děti (nar. 1998 a 2001), české státní občany. V ČR se zdržuje podle vlastního tvrzení jeden až dva měsíce v roce, aby se děti mohly stýkat s prarodiči. Tyto skutečnosti má soud za nesporné.

Pro rozhodnutí soudu a pro většinu dalších navazujících úvah je podstatný tzv. „závazný příslib" udělení státního občanství. Ten byl učiněn v rozhodnutí žalovaného o přerušení správního řízení dne 14. 2. 2001. V důvodech žalovaný uvedl, že žadatel nesplňuje podmínku pozbytí dosavadního státního občanství (zjevně se tu vycházelo z toho, že žalobce je držitelem cestovního dokladu, vystaveného Sýrií pro palestinské uprchlíky, a proto je palestinským státním občanem). Žalovaný vyložil, že je věcí žalobce, aby si opatřil doklad o tom, že se ze svého dosavadního státního občanství vyvázal.

Ze spisu pak je zřejmé, že bezprostředně poté, kdy žalobce předložil zmíněné potvrzení konzulátu Palestiny v Dubaji (datované 2. 4. 2001), požádal (26. 4. 2001) žalovaný o šetření v místě českého bydliště žalobce (v Liberci) k otázce, zda se žalobce v místě bydliště zdržuje, s tím, že v dotazníku ke své žádosti uvedl, že od roku 1996 pracuje ve Spojených arabských emirátech pro americkou firmu a žije tam i se svou manželkou. Z odpovědi vedoucího oddělení cizinecké policie v Liberci ze dne 18. 6. 2001 plyne, že v místě bydliště se nyní zdržuje jen manželka žalobce (která tehdy byla ve vysokém stupni těhotenství před narozením druhého dítěte); podle jejích sdělení se většinu roku oba manželé zdržují v cizině a do ČR zajíždějí jen na dovolenou.

Nejvyšší správní soud v senátu, který ve věci podle rozvrhu práce rozhoduje (první, po změně rozvrhu práce osmý senát), dospěl při předběžném projednání věci k tomu, že jeho názor o jedné z klíčových právních otázek je odchylný od dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu; předmětem posouzení bylo, zda žalobce má žalobní legitimaci, tvrdí-li zkrácení na procesních právech ve věci, kde není nositelem práva hmotného, jinak řečeno, zda věc má být odmítnuta, anebo věcně posouzena.

V podobné věci již rozhodoval čtvrtý senát Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 9. 1. 2004, č. j. 7 A 31/2002-33). Tento senát věcně přezkoumal (a zrušil pro vady řízení) rozhodnutí, kterým ministr vnitra zamítl rozklad a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra o zamítnutí žádosti o udělení státního občanství. Při vědomí toho, že na udělení státního občanství není právní nárok, čtvrtý senát konstatoval, že rozhodování správních orgánů nesmí podléhat libovůli. Libovůle při rozhodovací činnosti správních orgánů by totiž zjevně odporovala charakteru státní správy jako činnosti podzákonné a zákonem řízené (ke shodnému závěru dospěl již předtím druhý senát v rozsudku ze dne 4. 9. 2003, čj. 6 A 94/2002-40; obě rozhodnutí jsou dostupná na internetové adrese www.nssoud.cz).

Naopak šestý senát v právně shodné věci obdobnou žalobu naopak odmítl (usnesení ze dne 29. 6. 2004, čj. A 11/2003-34). Odkázal na dosavadní judikaturu správních soudů (Soudní judikatura ve věcech správních č. 839/2001), dle které je

udělení státního občanství projevem neomezené státní suverenity a děje se ve sféře absolutního správního uvážení. Na udělení státního občanství nemá žadatel veřejné subjektivní právo a rozhodnutí, kterým se zamítá žádost o udělení státního občanství, nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje existující práva žadatele. Žaloba proti takovému rozhodnutí je proto nepřípustná [§ 65 s. ř. s., § 46 odst. 1 písm. d) se spojení s § 70 s. ř. s.].

Při rozporné judikatuře tedy předložil rozhodující senát věc usnesením ze dne 11. 11. 2004 rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu (§ 17 odst. 1 s. ř. s.) a požádal jej o vyřešení této právní otázky. Rozšířený senát ve výroku svého usnesení ze dne 23. 3. 2005 (právní moc 2. 5. 2006) vyslovil, že „*žadatel o udělení státního občanství České republiky je legitimován k žalobě proti rozhodnutí, jímž mu státní občanství nebylo uděleno, tvrdí-li, že v řízení o jeho žádosti byla porušena jeho práva účastníka správního řízení*.“ Současně věc vrátil osmému senátu k věcnému rozhodnutí. Toto usnesení bylo doručeno i účastníkům řízení a na jeho odůvodnění se proto odkazuje.

Po dodání spisu a zmíněného usnesení mohl tedy osmý senát případ posoudit věcně.

Žaloba je důvodná.

Právní úprava nabývání a pozbývání státního občanství plyne ze zákona ČNR č. 40/1993 Sb. (zákon byl vícekrát novelizován; v dalším textu se vychází ze znění, účinného v době rozhodování správního orgánu II. stupně, tj. ke 14. 12. 2001). Státní občanství se nabývá podle tohoto zákona mimo jiné také udělením („lze na žádost udělit“). Pro to, aby správním rozhodnutím mohlo být občanství uděleno, vyžaduje se splnění čtyř podmínek (§ 7 odst. 1 zákona), mezi jiným povolení trvalého pobytu po dobu nejméně pěti let (podle obsahu spisu má žalobce povolen trvalý pobyt od září 1995), a současně i to, že se žadatel po tuto dobu zde převážně zdržuje [písm. a)], a podle písm. b) také to, že nabytím státního občanství České republiky pozbyde své dosavadní státní občanství nebo jej již pozbyl (podmínka se nevyžaduje u osob bez státního občanství a uznaných uprchlíků). Ohledně ostatních podmínek není spor o to, že je žalobce splňuje (znalost jazyka a trestní bezúhonnost).

Žalobce v době, kdy obdržel rozhodnutí o přerušení řízení se „závazným příslibem“, vycházel z toho, že správní orgán ze čtyř podmínek pro udělení státního občanství nemá za splněnou pouze jedinou [uvedenou pod písm. b), tj. žalobcovo v té době předpokládané státní občanství Státu Palestina]. Byl v dobré víře, že pokud se ze svého předpokládaného státního svazku vyváže a pozbude tak své dosavadní státní občanství, bude mu uděleno státní občanství České republiky.

Odůvodněně předpokládal, že obdržel-li „závazný příslib“ v této fázi řízení, provedl správní orgán již potřebná šetření, zjistil vše, co zjištěno být mělo, a protože nevyřešené dosavadní státní občanství tvořilo jedinou překážku rozhodnutí o žádosti, řízení přerušil a udělil závazný příslib.

Žalobce proto na jeho základě podnikl právní kroky, aby se ze svého státního občanství Palestiny vyvázal. Dostalo se mu ale jen potvrzení (konzulát Palestiny v Dubaji), že to není možné. Na to ale český zákon pamatuje tím, že pro takové případy stanoví, že podmínku uvedenou pod písm. b) v § 7 zákona lze prominout za předpokladu, že žadatel se oprávněně zdržoval na území ČR po dobu nejméně pěti let (nikoli „převážně“). Také tuto „podmínku k prominutí podmínky“ žalobce splňuje.

Za tohoto skutkového stavu ale žalovaný oproti očekávání rozhodl, že státní občanství neudělí pro nesplnění podmínky jiné (§ 7 písm. a), jejíž splnění v době udělení závazného příslibu nezpochybnil, tzn. proto, že se žalobce po dobu povolení trvalého pobytu na území ČR převážně nezdržuje.

Tím ale nerespektoval vlastní „závazný příslib“, který svým obsahem zřetelně vycházel z toho, že podmínka sub písm. a) je buď splněna, nebo alespoň bude prominuta (neboť podmínku povolení trvalého pobytu a „převážného zdržování se“ lze prominout mj. tehdy, je-li manžel žadatele státním občanem ČR, nebo i tehdy, je-li osobou bez státního občanství). Podmínku pozbytí dosavadního státního občanství lze prominout mj., pokud se žadatel na území ČR oprávněně zdržoval po dobu nejméně pěti let (žalobce zde pobýval od počátku studií v roce 1990), a právní předpisy státu jeho dosavadního státního občanství neumožňují propuštění ze státního svazku. Připomenout je třeba, že tato podmínka vůbec nemusí být splněna, protože jak se ukázalo v dalších fázích řízení, žalobce ve skutečnosti je osobou bez státní příslušnosti, apatridou.

Dále soud nemůže přehlédnout, že žalovaný už před tím, než řízení přerušil a udělil závazný příslib, měl k dispozici sdělení oddělení cizinecké policie v Liberci ze dne 29. 1. 2001, v němž je výslovně uvedeno, že žalobce žije a pracuje v SAE. Usnesení o přerušení řízení pak výslovně uvádí, že státní občanství bude uděleno, jestliže žalobce předloží doklad o pozbytí státního občanství a „nenastanou takové nové skutečnosti, které by kladnému vyřízení žádosti bránily.“ Skutečnost, že žalobce žije a pracuje mimo území ČR, nebyla tedy ani nová (protože ji správní orgán mohl zjistit ze sdělení právě citovaného), ani nenastala po přerušení řízení. Jinými slovy, pochybil-li správní orgán v tom, že tuto skutečnost v době přerušení řízení nehodnotil tak jak měl [tj. jako nesplnění podmínky podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona], nemohl pak již postupovat v rozporu se svým závaznými příslibem a tuto fakticky nesplněnou podmínku znovu do řízení procesně „vnést“, a to tím spíše, že v této konkrétní věci jsou splněny zákonné předpoklady pro to, aby i nesplnění této podmínky mohlo být prominuto, a to dokonce ze dvou důvodů [§ 11 odst. 1 písm. e) a h) zákona], čímž se žalovaný ve II. stupni řízení zabýval zcela nedostatečně.

Faktickým odstoupením od závazného příslibu za situace, kdy nové skutečnosti nenastaly, porušil žalovaný jednu ze základních zásad správního řízení, ukládající vést řízení tak, aby práva a zájmy občanů byly chráněny a přijatá rozhodnutí byla přesvědčivá (§ 3 odst. 1 a 4 správního řádu z r. 1967). V hodnocení důkazů (§ 34 odst. 5 spr. ř.) správní orgány selhaly, jestliže skutečnost, která vyšla najevo již před tím, než bylo řízení přerušeno a dán závazný příslib udělení státního občanství, v

dalších fázích řízení hodnotily jako skutečnost „novou“, odůvodňující odstoupení od příslibu.

Popsaným postupem tak porušil žalovaný závazný příslib učiněný v rozhodnutí o přerušení řízení, a tedy i žalobcova práva takovým způsobem, že to mohlo mít – a také mělo – za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Jeho rozhodnutí – a to rozhodnutí v obou stupních vydaná – proto soud zrušil pro vady řízení (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

Žalovaný však nadto a především porušil i pravidla pro volné správní uvážení tím, že nerespektoval tzv. princip oprávněného (legitimního) očekávání; jeho rozhodnutí je z tohoto důvodu nezákonné.

K tomu je vhodné uvést: princip legitimního očekávání se ve formě základních zásad řízení promítá i oblasti správního práva, třebaže nebývá v zákonných textech výslovně pojmenován. Lze jej však dovodit i ze základních zásad správního řízení (v současné době srov. např. § 2 odst. 3 správního řádu z r. 2004 o ochraně dobré víry) a vysoké soudy ostatně v tomto smyslu často judikují. Není podstatné, že princip ochrany legitimního očekávání, stejně jako množství dalších právních zásad, mnohdy plynoucích už z klasické jurisprudence římské, není součástí psaného práva. Nejvyšší správní soud se nemůže stavět na pozice deformovaně chápané pozitivistické interpretace a přisvědčuje Ústavnímu soudu, který plenárním nálezem (Pl. ÚS 33/97, publikováno jako č. 30/1998 Sb.) připomenul, že i v českém právu platí a je běžně aplikována řada obecných právních principů, které nejsou výslovně obsaženy v právních předpisech.

Ústavní soud v posledních letech také bez váhání přiznal ústavní ochranu legitimnímu očekávání jako základnímu právu v mnoha případech. Tak např. nález č. 33/2004 ve svazku 32 Sb. ÚS na příkladu závazného příslibu převést náhradní pozemky vyložil, že v právním státě platí princip ochrany důvěry ve vážnost a závaznost aktů veřejné moci; stát se pak svého závazku nemůže zbavit, jestliže nastanou v příslibu vymezené podmínky; jinak by si počínal protiprávně. V nálezu sp. zn. III. ÚS 252/04 Ústavní soud připomenul, že k neoddělitelným znakům právního státu patří také předvídatelnost práva a ochrana oprávněné důvěry v právo, nazývaná také oprávněným legitimním očekáváním. V nálezu č. 120/2004 ve svazku 34 Sb. ÚS shledal Ústavní soud v „povinnosti neohrožovat důvěru osob v akty veřejné moci“ ústavní princip. Podobně srov. nálezy sp. zn. I. ÚS 353/04, II. ÚS 37/04, Pl. ÚS 6/05, I. ÚS 437/03, Pl. ÚS 50/04 (který označil princip legitimního očekávání i za obecný princip komunitárního práva), stanovisko Pl. ÚS-st. 21/05 a další.

Jedním z prvních nálezů, zabývajících se touto otázkou, byl nález č. 131/2003 Sb. ÚS, jímž Ústavní soud vyložil, že *„Každému navrhovateli vzniká v řízení před orgánem veřejné moci legitimní očekávání, že bude-li postupovat v souladu se zákonem a konkrétními pokyny tohoto orgánu, povede to v případě úspěchu ve sporu k vydání reálně vykonatelného rozhodnutí. Soudy právního státu chránícího individuální lidská práva a svobody jsou ústavně zavázány promýšlet důsledky svých rozhodnutí, zohledňovat svůj předchozí postup, dbát na vynutitelnost vydávaných rozhodnutí a*

neposuzovat věc jenom z hlediska izolovaného výkladu jednoho ustanovení. Důvěra v soudní rozhodování a reálná vynutitelnost práva totiž patří mezi základní mimoprávní atributy právního státu.“

Nejvyšší správní soud nemá důvod zpochybňovat, že takový právní princip platí obecně pro obor práva správního a pro činnost správních orgánů v České republice. Proto soud ochrání účastníka, který v dobré víře očekává, že příslib určitého užití volného správního uvážení, učiněný správním orgánem, bude dodržen, splní-li účastník podmínky správním orgánem stanovené.

Jen pro úplnost Nejvyšší správní soud připomíná, že obdobným způsobem nahlíží na princip legitimního očekávání již po několik desítek let také Soudní dvůr ES, zejm. pro obor hospodářských aktivit. Tato judikatura a jí vyslovené právní názory jsou konstatní - srov. k tomu rozsudek Soudního dvora ze dne 12. 7. 1957, Dineke Algera a společníci proti Shromáždění ESUO (spojené případy 7/56, 3/57-7/57, Rec. 1957, str. 81), z novější doby např. rozsudek Soudního dvora ze dne 10. 3. 2005, Španělsko proti Radě EU (C-342/03, Sbírka rozhodnutí 2005, str. I-1975, bod 47), rozsudek Soudního dvora ze dne 15. 12. 2005, Řecko proti Komisi ES (C-86/03, Sbírka rozhodnutí 2005,[1] bod 71.) a dále rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 18. 1. 2000, Mehibas Dordtselaan BV proti Komisi ES (T-290/97, Rec. 2000, str. II-15, bod 59).

Žalovaný tedy v posuzované věci zneužil volného správního uvážení, které mu zákon k rozhodování dává, neboť - ač přislíbil, že státní občanství udělí při splnění určité (jediné) podmínky - svůj slib i přes splnění (resp. odpadnutí podmínky) nedodržel, třebaže mu to zákon nepřikazoval. To, že se ukázalo, že žalobce nemá vůbec žádné občanství, na věci nic nemění, ba naopak: podmínka, která měla být splněna, se za této situace vůbec vyžadovat nemohla, takže udělení občanství podle příslibu už nic nebránilo. Jiná podmínka, kterou žalovaný do řízení vnesl, nebyla skutečností novou, nově zjištěnou a vůbec už ne žalobcem nějak skrývanou; spis dokládá, že o jejím nesplnění žalovaný v době udělení příslibu věděl; žalobce proto oprávněně očekával, že ji žalovaný má za splněnou nebo alespoň při nesplnění za prominutou, neboť se o ní v příslibu vůbec nezmínil.

Popsané užití volného správního uvážení hodnotí tedy soud jako zneužití diskrečního práva. To je důvod, pro který lze napadené rozhodnutí zrušit pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), a tak se i stalo.

Žalobci, který měl ve věci úspěch, přiznal soud právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.), skládajících se ze zaplaceného soudního poplatku 1000 Kč a nákladů právního zastoupení. Podle § 133 s. ř. s. odměna za zastupování advokátem nebo notářem v řízeních, která byla zahájena přede dnem účinnosti tohoto zákona (1. 1. 2003), se stanoví podle dosavadních předpisů. V daném případě je třeba postupovat podle vyhlášky č. 484/2000 Sb., kterou se stanoví paušální sazby výše odměny za zastupování účastníka advokátem nebo notářem při rozhodování o náhradě nákladů v občanském soudním řízení a kterou se mění vyhláška

[1] dosud nevydáno.

Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ČR, o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Ve věcech žalob a opravných prostředků proti rozhodnutí orgánů veřejné správy a správních orgánů činí sazba odměny 3500 Kč (§ 11 citované vyhlášky). K tomu přísluší paušální částka jako náhrada výdajů podle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif) ve výši 75 Kč za úkon. Žalobcův advokát provedl v řízení (ve spise doložené) tři úkony právní služby podle advokátního tarifu (§ 11 odst. 1), totiž převzetí a přípravu zastoupení (písm. a) a písemná podání soudu ve věci samé – žalobu a repliku (písm. d). Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení 4725 Kč. Tuto náhradu uložil soud žalovanému zaplatit do rukou advokáta žalobce v přiměřené lhůtě, počítané od právní moci rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. července 2006

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu